

**BÖYLE DEVAM
EDEMEZ**

Hazal'a ve tüm karıncalara.

Benim adım Adil. Şaka gibi! Hayatın adil olmadığını anlamak için, bana şöyle bir bakmak yeter. Neredeyse on dört yaşındayım, ama boyum son iki yıldır uzamadığından kimseyi buna inandıramıyorum.

“Ben de senin yaşındayken şu anki boyuma ulaşmıştım,” dedi dedem, geçen gün bana. Ondan beni, okullar açılmadan önce bir kez daha ölçmesini istemiştim. Omuzlarımdan tuttu, sırtımı kapı pervazına dayadı ve başımın tam üstünden geçirdiği kaleminin sivri ucuyla pervaza bir iz bıraktı. Yaz tatili öncesi boyumu şimdiki boyumla karşılaştırırken, “Hımm belki... bir

iki milim...” diye mırıldandı. Sonra da, “Üzülme,” gibilerinden saçlarını karıştırdı. Ona sinirli sinirli baktım. Dedemin “Bıdık” lakabından çocukluğundan bu yana kurtulamadığını ve boy kompleksi yüzünden, özel olarak yaptırdığı topuklu erkek ayakkabıları giydiğini biliyorum. Onlarla gülünç görüldüğünü söylememe gerek yok sanırım.

Kısacası, boyumu dedeme borçluyum. Bu kadarla kalsa, yine de dert etmezdim. Ama amcamın rüzgârda sallanan yelken kulaklarını, büyük halamın her fırsatta kızaran etli burnunu, anneminse tüküre tüküre konuşmasına neden olan, öne fırlamış dişlerini de almışım. Gen çorbam karıştırılırken tüm sülale, kazana en itici özelliklerini atmak için, sıraya girmiş sanki. Babam geri durur mu? O hepsinden cömert davranmış ve bana, şişe dibi gözlüklerin arkasında pörtlemiş gibi görünen gözlerinin yanı sıra, burnunun üzerinde birleşen acayip kıllı kaşlarını da bağışlamış!

Düpedüz çirkinim yani. Böyle konuştuğumda annem beni, “Herkesin güzel bir tarafı vardır,” diye avutmaya çalışır. Ancak bununla, görünen bir yerimi kasetmediğinden eminim. Çünkü her defasında, lafı hemen iç güzelliğe ya da zekâyâ getiriyor. İşte, adaletsizlik tam da burada düğümleniyor! Dünya tarihi başarılı ve ünlü çirkinlerle dolu. Einstein’ın boyu anca benim kadarmış, ama izafiyet teorisini o buldu. Mick

Jagger’ın ağzına bir kamyon park edebilir rahatlıkla, ama adamdaki ses kimsede yok. Her gün televizyona çıkıp ahkâm kesen politikacıların çoğu birbirinden tip-siz. Kabul, onlara da özel bir yetenek bahşedilmemiş belki, ama bazen para ve güç tüm eksiklikleri kapatmaya yetebiliyor.

Ne yazık ki, akrabalarım arasında tek fabrikatör, mafya babası, milletvekili ya da sosyete üyesi yok. Para pul bir yana, çirkinliğimi unutturacak başkaca bir özelliğe de sahip değilim. Olağanüstü zeki sayılmadığım gibi, sanatsal duyarlıktan da yoksunum. Dört yaşımdan bu yana akla gelebilecek her kursa gönderildim; buna rağmen içimde uyuyan müthiş yetenek hâlâ keşfedilemedi. Olmayan bir şey keşfedilemez zaten! Ben, ailemin tersine, durumu çoktan kabullendim. Acı gerçek şu: Hayatımda adil olan tek şey var, o da adımdı.

Böylece yine başa, halime lanet okuduğum şu âna döndük. Giysi dolabımın açık kapısının önünde dikiyor ve sürekli kendimle yüz yüze gelmemek için kapağın iç tarafına astığım aynaya bakıyorum.

Yarın okullar açılacak. Üstelik bu yıl, öncekilerden farklı olarak, yeni bir okula başlayacağım. Yeni derken, gerçekten hizmete bu yıl açılan, henüz öğrenci yüzü görmemiş bir yapıyı kastediyorum. Babam, yerel seçimlerden önce alelacele yapılan binanın deprem yönetmeliğine uygun inşa edildiğini duyduğu için, evimizden

epey uzak olmasına karşın beni bu okula kaydettirdi.

Zaten son iki haftadır bozuk plak gibi, “Okul buranın en nezih semtinde. Daha ne istiyorsun? Eski ortaokulunu sevmediğini söyleyen, kafa dengi arkadaş bulamamaktan yakınan sen değil miydin? Bunu bir fırsat olarak değerlendirmeye çalış. Sonuçta bambaşka bir çevreye gireceksin. Hem en kalıcı dostluklar bu çağlarda kurulur, inan bana!” diye tekrarlayıp duruyor. Ona, bu devirde artık ortaokul falan kalmadığını, ilköğretimin çoktan sekiz yıla çıktığını hatırlatmaktan yoruldum. Kalıcı dostluklar üzerine gevelediklerini de duymazlıktan geliyorum. Ne de olsa beni yarın, yeni okulumda nelerin beklediğini şimdiden az çok tahmin edebiliyorum.

Çoğunluk birbirini tanımadığı için, herkes sınıfa çıkarken kendine ilk bakışta sempatik gelen birini gözüne kestirecek ve onun yanına oturmaya çalışacak. Bense hiç oralı olmayacağım. Hemen sınıfın arkalarına, kuytu bir köşeye yerleşeceğim ve ön sıralarda, havalı çocukların yanında yer kapmak için süren amansız mücadelenin bitmesini bekleyeceğim. Bu yarışın sonunda mutlaka açıkta kalan biri olur. İşte o kişi, haksız yere ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış gibi bir yüz ifadesiyle sırama gelecek ve parmağıyla yanımdaki yere işaret ederek, “Boş mu?” diye soracak. Umursamaz bir edayla omuz silkip, “Boş,” diye homurdanacağım ben

de. Zamanla yeni sıra arkadaşım ile aramda daha anlamlı bir diyalog gelişir mi bilinmez, ancak kalıcı bir dostluk gelişmeyeceği açık. Hem, yanıma zoraki oturmuş biriyle neden arkadaşlık kurayım ki?

“Üff, çekil ayak altından!”

Ablam beni bir dirsek darbesiyle yana itip, odaya daldı şimdi. O manyakla bir aydır aynı odayı paylaşmama rağmen, hâlâ akıl sağlığımı korumam bir mucize! İşin kötüsü, bu durumun daha ne kadar süreceği belli değil.

Tüm bunlar, anneannemin ev sahibi olma tutkusu yüzünden başıma geldi. Dedem onun dırdırlarından bıkınca bir kooperatife katıldı. Ama sözde bir yılda tamamlanması gereken inşaat bir türlü bitmek bilmedi. Derken dedemin emekli maaşı, hem oturdukları küçük dairenin kirasını hem de ev taksitlerini karşılamaya yetmez oldu. Anneannemin dırdırlarıysa daha da arttı.

Dedemin üzüntüden yemeden içmeden kesildiğini gören annem, onları yanımıza almak için babamı sıkıştırmaya başladı. Neredeyse bir hafta boyunca her akşam kavga ettiler.

Sonunda babam, annemin hıçkırıklarına daha fazla dayanamayarak pes etti. “Tamam! Ama yalnızca kooperatif meselesi çözülmünceye dek! Anahtarları teslim edilir edilmez kendi evlerine gidecekler! Annene faz-

ladan bir gün bile katlanmak istemiyorum! Hem onu uyar, kendi evimde bana kaynanalık taslamasın!” diye bağırdı.

Babamın onca öfkelenmesine, anneminse bol bol gözyaşı dökmesine karşın dedemle anneannemin bize taşınması, onların hayatlarında pek bir değişiklik yaratmadı. Asıl kabak benim başıma patladı. Öyle ya, dedemlere yer açmak için odamı boşaltmak ve ablamın yanına yerleşmek zorunda kaldım. Ters bu kadar kötü olmazdı. Çünkü, odamı terk etmekle bir sığıntı durumuna düştüm ve evdeki tüm hak ve özgürlüklerimi yitirdim sanki.

Ablamın odasında onun kuralları geçerli. Akşam ışıkların ne zaman kapatılacağından tutun, hangi müziğin dinleneceğine kadar, her şeye o karar veriyor. Geçen gün kitaplığa çizgi romanlarımı yerleştirmeye kalktığımda, “Sana, bu odada bana sormadan bir şey dokunmayacaksın demedim mi? Hemen o aptal dergilerini topla ve yatağının altındaki kutuya koy yine!” diye bas bas bağırılmaya başladı. Kafka, Sartre ve Dostoyevski gibi ustaların yanına böyle bayağı şeyleri koymaya nasıl cüret edebildiğimi de sordu bana. Kafka, Sartre ve Dostoyevski hakkında fazla bilgim olmaya bilir, ama çoktan öldüklerine eminim. Yani ha Biyonik Adam’ın, ha Goethe’nin yanında durmuşlar, onlar için fark etmez artık.

Tabii bunu, şu sıralar fena halde entel takılan ablama anlatmak olanaksız. Aynı odayı paylaştığımızdan beri eline kitap aldığını görmediğim için, rafa boy sırasına göre dizdiği tuğlaları hangi arada okuduğunu çözemedim hâlâ. Ama hepsini yalayıp yutmuş gibi üstünlük taslamaya bayılıyor. Az önce yanımdan geçerken takındığı yüz ifadesini görmeliydiniz. Annemin, kökünü kurutmayı bir türlü başaramadığı kalorifer böceklerinden biri odamızı ziyarete gelse, ancak bu kadar tiksintiyle bakabilirdi herhalde.

Bu tür anlarda, ona bir tekme atmamak için kendimi zor tutuyorum. Bana kalırsa, kavalkemiğine şöyle okkalı bir tekmeyi çoktan hak etti. Ne yazık ki, bizimkilerin buna gösterecekleri tepkiye göğüs gerecek güçte değilim. Tekmeyi mutlaka vahşi bir şiddet eylemi olarak yorumlayacak ve bana ağır suçlu muamelesi yapacaklardır. Daha geçenlerde ablama, “Geri zekâlı hayvan!” diye bağırdığım için, annem beni iki gün oda hapsi cezasına çarptırdı ve, “Sibel senin büyüğün! Ondan hemen özür dile, yoksa cezayı iki katına çıkarırım,” diye tutturdu. Böyle terbiyesizce konuşmayı nereden öğrendiğimi de anlamadığını iddia etti.

Yetişkinler bazen çok ikiyüzlü davranabiliyorlar gerçekten. Üst katta oturan komşumuz ne zaman pencereden çöp atsa, onun “uygarlıktan nasibini almamış hayvanın teki” olduğunu ileri süren annem değil san-